

Sygn. akt III AUa 731/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska (spr.)

del. SSO Joanna Baranowska

Protokolant: stażysta Weronika Skalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 marca 2015 r. w Ł.

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.

o emeryturę

na skutek apelacji J. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 21 lutego 2014 r., sygn. akt: VIII U 2532/13,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 731/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 maja 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił J. K. prawa do emerytury wskazując, że na dzień 1 stycznia 1999 r. na wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze udowodnił jedynie 13 lat, 7 miesięcy i 19 dni.

W odwołaniu od tej decyzji J. K. wniósł o jej zmianę przez przyznanie prawa do emerytury oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniósł, że pracując jako robotnik magazynowy świadczył pracę stale w sali produkcyjnej, gdzie panował duży hałas, wysoka temperatura, kurz, oraz że w sposób stały był narażony na niekorzystne, szkodliwe dla zdrowia warunki pracy, tak samo jak pracownicy bezpośrednio zatrudnieni w pakowni. Dodał, że z niewiadomych mu powodów świadectwo pracy uznające ten okres jako okres zatrudnienia w warunkach szczególnych zostało anulowane.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 lutego 2014r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że J. K., urodzony (...), w dniu 29 kwietnia 2013 r. złożył wniosek o emeryturę.

W wystawionym wnioskodawcy świadectwie pracy z 29 kwietnia 2013 r. przez (...) S.A. Oddział w P. wskazano, że J. K. był zatrudniony w tym zakładzie w okresach:

- od 25 sierpnia 1971 r. do 14 lutego 1973 r.,
- od 17 listopada 1975 r. do 30 czerwca 2000 r.

w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach: robotnik magazynowy, nastawiacz maszyn, operator maszyn do produkcji lamp, operator produkcji, przy czym w okresie od 25 do 27 lipca 1991 r. korzystał z urlopu bezpłatnego. Wskazano też, że wnioskodawca korzystał ze zwolnień lekarskich w okresach:

- od 14 listopada 1991 r. do 28 kwietnia 1992 r.,
- od 3 marca 1994 r. do 11 marca 1994 r.,
- od 19 do 31 sierpnia 1994 r.,
- od 9 czerwca 1997 r. do 30 września 1997 r.,
- od 24 listopada 1999 r. do 21 maja 2000 r.

W świadectwie tym podano także, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych:

- w okresie od 15 lipca 1984 r. do 30 listopada 1992 r. (z pominięciem urlopu bezpłatnego i okresów nieskładkowych) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - przy obsłudze stanowisk ogniowych w produkcji żarówek, świetlówek, lamp radiowych itp., na stanowisku nastawiacz maszyn i urządzeń lampowych, wymienionym w wykazie A, dział III, poz. 75 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.) oraz zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 30 marca 1985 r. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego nr 1-3, poz. 1)
- w okresie od 1 grudnia 1992 r. do 30 czerwca 2000 r. (z pominięciem urlopu bezpłatnego i okresów nieskładkowych) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - przy obsłudze stanowisk ogniowych w produkcji żarówek, świetlówek, lamp radiowych itp. na stanowisku operator maszyn, wymienionym w wykazie A, dział III, poz. 75 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 30 marca 1985 r. Jednocześnie pracodawca anulował świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 2000 r.

Wnioskodawca nie występował o sprostowanie świadectwa pracy.

W wystawionym wnioskodawcy poprzednio świadectwie pracy z 30 czerwca 2000 r. (...) S.A. Oddział w P. wskazał, że J. K. był zatrudniony w tym zakładzie w okresach:

- od 25 sierpnia 1971 r. do 14 lutego 1973 r.,
- od 17 listopada 1975 r. do 30 czerwca 2000 r.

w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach: nastawiacz maszyn i urządzeń lampowych, operator maszyn do produkcji lamp, operator produkcji, przy czym w okresie od 25 do 27 lipca 1991 r. korzystał z urlopu bezpłatnego.

Wskazał, że wnioskodawca korzystał ze zwolnień lekarskich w okresach: od 14 listopada 1991 r. do 28 kwietnia 1992 r., od 3 do 11 marca 1994 r., od 19 do 31 sierpnia 1994 r., od 9 czerwca do 30 września 1997 r. i od 24 listopada 1999 r. do 21 maja 2000 r.

Nadto wskazał, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych:

- od 25 sierpnia 1971 r. do 14 lutego 1973 r.,

- od 17 listopada 1975 r. do 24 lipca 1991 r.,

- od 28 lipca 1991 r. do 30 czerwca 2000 r.

stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - przy obsłudze stanowisk ogniowych w produkcji żarówek, świetlówek, lamp radiowych itp. - wymienione w wykazie A, dział III, poz. 75 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.).

J. K. został przyjęty do pracy w Kombinacie (...) Fabryce (...) (poprzedniku prawnym (...) S.A. Oddział w P.) od 25 sierpnia 1971 r. na stanowisku „robotnik magazynowy, pracownik fizyczny” w D. Zbytu – Magazyn i pracował tak do czasu powołania do odbycia zasadniczej służby wojskowej tj. do 14 lutego 1973 r.

W okresie od 15 lutego 1973 r. do 5 maja 1973 r. J. K. odbywał zasadniczą służbę wojskową, podczas której doznał urazu kręgosłupa i po leczeniu szpitalnym pobierał rentę od 5 sierpnia 1973 r. do 18 sierpnia 1975 r.

Wnioskodawca został ponownie przyjęty do pracy w (...) Fabryce (...) od 17 listopada 1975 r. na stanowisku „robotnik magazynu” w D. Zbytu.

Do 14 lipca 1984 r. J. K. otrzymywał angaże na stanowisko „robotnik magazynowy”, zaś od 15 lipca 1984 r. został przeniesiony na stanowisko „nastawiacz maszyn”.

W okresie od 17 listopada 1975 r. do 14 lipca 1984 r. wnioskodawca był pracownikiem magazynu, nie świadczył jednak pracy w tym magazynie, gdyż został przeniesiony do pracy w hali produkcyjnej w Wydziale PR1 – do pakowni. Wydział RP1 był wydziałem typowo produkcyjnym, na którym produkowane były żarówki. Do obowiązków wnioskodawcy należał odbiór produkcji i rejestracja wyrobów w zeszycie. W hali produkcyjnej wnioskodawca odbierał żarówki popakowane w kartonach o wadze 3 kg i układał je na wózek ręczny, który następnie był dostarczany do magazynu przez pracownika magazynu. Wnioskodawca nie woził żarówek wózkiem.

W hali produkcyjnej był hałas i kurz, temperatura wynosiła minimum 25 °C. Hala, w której wnioskodawca odbierał żarówki była halą otwartą. Wnioskodawca wykonywał te prace stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie był oddelegowywany do innych prac.

W tym okresie wnioskodawca nie otrzymywał dodatku za szkodliwość.

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada łącznie 25 lat stażu pracy, w tym 23 lata, 11 miesięcy i 28 dni okresów składkowych, 9 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych oraz 2 lata, 4 miesiące i 1 dzień okresów uzupełniających (praca w gospodarstwie rolnym).

Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 13 lat, 7 miesięcy i 19 dni, przypadający:

- od 15 lipca 1984 r. do 30 listopada 1992 r.,

- od 1 grudnia 1992 r. do 31 grudnia 1998 r.

z pominięciem okresu urlopu bezpłatnego i okresów korzystania ze zwolnień lekarskich od dnia 14 listopada 1991 r.

Wnioskodawca nie pozostaje w stosunku pracy i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Wnioskodawca korzystał ze zwolnień lekarskich w okresach:

- od 14 listopada 1991 r. do 28 kwietnia 1992 r.,

- od 3 do 11 marca 1994 r.,

- od 19 do 31 sierpnia 1994 r.,

- od 9 czerwca do 30 września 1997 r.,

- od 24 listopada 1999 r. do 21 maja 2000 r.

W okresie od 25 do 27 lipca 1991 r. wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego.

Sąd odmówił mocy dowodowej zeznaniom świadka B. K. z uwagi na to, że świadek pracuje w D. Kadr od 2005 r., zatem nie miał wiedzy dotyczącej charakteru pracy świadczonej przez wnioskodawcę i rodzaju wykonywanych czynności, a nowe świadectwo pracy wystawił wnioskodawcy w oparciu o dokumentację zamieszczoną w aktach osobowych wnioskodawcy.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przywołując treść art. 184 ust. 1 i 2 oraz art. 27 i art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz §§ 2 - 4 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze Sąd I instancji podkreślił, że nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym jest przywilejem w stosunku do nabywania emerytur w powszechnym wieku emerytalnym, zatem skorzystanie z tego prawa nie może podlegać uznaniu lub opierać się na wykładni rozszerzającej, ale powinno mieć oparcie w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, które spełniają prawne wymagania zakwalifikowania określonej pracy jako zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd stwierdził, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do: wieku - ukończył 60 lat w dniu 23 kwietnia 2013 r., braku członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym, oraz wymaganych na dzień 1 stycznia 1999 r. okresów składkowych i nieskładkowych. Jednak w ocenie tego Sądu wnioskodawca nie spełnia warunku posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego okres od 17 listopada 1975 r. do 14 lipca 1984 r. nie jest okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 w związku z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W okresie tym wnioskodawca zatrudniony był na stanowisku robotnika magazynu, ale faktycznie wykonywał pracę w hali produkcyjnej w Wydziale PR1 – pakowni, a jego praca polegała na odbiorze produkcji – żarówek zapakowanych w kartony i rejestracja wyrobów w zeszycie. Zapakowane żarówki wnioskodawca układał ma wózek ręczny, który następnie był dostarczany do magazynu przez innego pracownika.

Sąd wskazał, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, W wykazie A stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia wymienione są – jako prace w warunkach szczególnych - w dziale III:

- pod poz. 67 – obsługa pieców grzewczych i obróbka cieplna, transport materiałów na gorąco oraz transport wewnętrzny między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie,

- pod poz. 75 – obsługa stanowisk ogniowych w produkcji żarówek, świetlówek, lamp radiowych itp.

Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku Nr 1 do zarządzenia resortowego nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu, który wymienia w dziale III pod poz. 67 – obsługę pieców grzewczych i obróbkę cieplną, transport materiałów na gorąco oraz transport wewnętrzny między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie - stanowisko „transportowy z obowiązkiem za-i wyładunku” (pkt 39).

Sąd wyjaśnił, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można uznać, że wnioskodawca w okresie od 17 listopada 1975 r. do 14 lipca 1984 r. pracował w warunkach szczególnych przy pracach wymienionych w Wykazie A, gdyż nie woził żarówek wózkami, a zatem nie można uznać, że wnioskodawca wykonywał transport materiałów na gorąco lub też transport wewnętrzny między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie. Wnioskodawca odbierał bowiem popakowane w paczki żarówki z pakowni i układał je na wózku ręcznym. Nie można zatem przyjąć, że pracował przy transporcie wewnętrznym między stanowiskami, ani, że pracował jako transportowy, bowiem jego praca polegała wyłącznie na ułożeniu zapakowanych żarówek na wózku.

Sąd I instancji wskazał, że okresy nieskładkowe przypadające po dniu 14 listopada 1991 r. nie podlegają odliczeniu od stażu pracy w warunkach szczególnych. Sąd powołał się przy tym na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 13 lipca 2011r., I UK 12/11, (LEX nr 989126), w którym Sąd ten uznał, iż wykazanie przez ubezpieczonego w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy, obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r., a wprowadzonych ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw. Dlatego też w ocenie Sądu nie należy odliczać od stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych okresów korzystania ze zwolnień lekarskich po dniu 14 listopada 1991 r. Sąd podkreślił przy tym, że kwestia ta pozostawała bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nawet przy zaliczeniu tych okresów staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 r. nie wynosi 15 lat.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył J. K., zarzucając dokonanie ustaleń sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem przez stwierdzenie, iż wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach, a także przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, tj. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału i dokonanie oceny dowodów w sposób zupełnie dowolny w odniesieniu do zeznań świadków K. C., I. P. i M. B. oraz zeznań wnioskodawcy a w konsekwencji uznanie, iż w okresie od 17 listopada 1975 r. do 14 lipca 1984 r. nie pracował on w warunkach szczególnych, podczas gdy z zeznań tych wynika, iż pracował na hali produkcyjnej, gdzie panowały warunki szczególne.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę wyroku i przyznanie mu prawa do emerytury zgodnie z wnioskiem z dnia 29 kwietnia 2013 r.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że w spornym okresie pracował na hali produkcyjnej, gdzie ładował kartony z żarówkami na wózki. Zdaniem skarżącego, na hali produkcyjnej panowały szczególne warunki, gdyż był duży hałas, kurz, wysokie temperatury, gaz, ołów, a praca ta wykonywana była w sposób stały i w pełnym wymiarze godzin, wskutek czego w sposób stały był narażony na niekorzystne, szkodliwe dla zdrowia warunki pracy, tak samo jak inni pracownicy zatrudnieni na hali produkcyjnej. Podniósł nadto, że skoro z zeznań świadków wynika, że ładował kartony z żarówkami na wózek, to należy przyjąć, że wykonywał pracę ładowacza, która jest wymieniona w Zarządzeniu nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. pod pkt. 8 w poz. 67.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja nie może odnieść skutku, bowiem Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całości okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacyjnych zarzutów naruszenia prawa procesowego wskazać należy, że w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, iż zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, a co za tym idzie, korzystnej dla niego oceny materiału dowodowego. Wnoszący apelację mógłby wykazywać jedynie, że Sąd pierwszej instancji naruszył ustanowione w tym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, a naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają w szczególności: obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych (zgodnych z zasadami logicznego rozumowania), ramy proceduralne (ocena dowodów musi respektować pewne warunki określone przez prawo procesowe, w szczególności art. 227-234 k.p.c.), wreszcie poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, ale powinna także uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655). Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia Sądu I instancji co do tego, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że w spornym okresie zatrudnienia w (...) Fabryce (...) J. K. wykonywał pracę w szczególnych warunkach, tym samym więc odmawia trafności zarzutowi naruszenia powołanego wyżej art. 233 § 1 k.p.c.

Wskazać w tym miejscu należy, że w istocie skarżący nie kwestionuje ustaleń Sądu Okręgowego co do rodzaju czynności wykonywanych w okresie zatrudnienia od 17 listopada 1975 r. do 14 lipca 1984 r. w Fabryce (...) w P., w szczególności, że pracował on wówczas stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na hali produkcyjnej Wydziału PR 1 – pakowni, gdzie odbierał wyroby gotowe, tj. zapakowane w kartony żarówki, układał je na wózek ręczny i rejestrował odebraną produkcję. Z ustaleń Sądu wynika również, że na hali tej panował duży hałas, była wysoka temperatura, kurz.

Odnosząc się do twierdzenia skarżącego, że z uwagi na trudne warunki panujące na hali, gdzie pracował oraz fakt, że inni pracownicy wykonujący pracę na tej hali otrzymywali „dodatek za szkodliwość” jego pracę również należy uznać za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych podkreślić trzeba, że przesłanką prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie jest każda praca w szkodliwych warunkach, lecz tylko praca wskazana w załączniku A do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Tę regułę, wynikającą z niebudzącej wątpliwości wykładni przepisów, potwierdza m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 9 marca 2010 r., I UK 324/09 (LEX nr 1001287). Innymi słowy, istotną i decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże rozporządzeniu. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 1.06.2010r., II UK 21/10, L.).

Tymczasem, jak trafnie podniósł Sąd I instancji, praca skarżącego w spornym okresie nie miała charakteru pozwalającego na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia z 7 lutego 1983r. W wykazie tym w dziale III pod poz. 75 wymieniona jest tylko obsługa stanowisk ogniowych w produkcji żarówek, świetlówek, lamp radiowych itp., a nie ulega wątpliwości, że skarżący nie obsługiwał takich stanowisk. Praca wykonywana przez skarżącego nie została też wymieniona w - mającym charakter techniczno – porządkowy, uściślający ogólne pojęcia istniejące w rozporządzeniu Rady Ministrów - zarządzeniu nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na

których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu. W dziale III tego zarządzenia resortowego, pod poz. 75 wymienione zostały jedynie prace aparatu obróbki płomieniowej szkła, operatora maszyn i urządzeń do produkcji lamp, spawacza szkła, ustawiacza maszyn i urządzeń lampowych oraz ustawiacza urządzeń kontrolno-pomiarowych i sterowniczych, których to prac wnioskodawca w badanym okresie niewątpliwie nie wykonywał. Sama zatem okoliczność, że praca, którą wykonywał skarżący w spornym okresie, była wykonywana na hali, gdzie panowały trudne warunki pracy, nie może stanowić podstawy do uznania jej za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy emerytalnej.

Podkreślić w tym miejscu należy, że głównym motywem przyświecającym ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach, a następnie jej zachowaniu w kształcie wynikającym z obowiązujących przepisów, było założenie, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu. W przypadku osób wykonujących prace szczególnie wyniszczające organizm, obniżenie wieku emerytalnego jest skutkiem uzasadnionego medycznie wniosku, że organizm wcześniej traci wydolność umożliwiającą dalszą aktywność zawodową. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się więc pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Z powyższych względów uprawnione jest przyjęcie, że wnioskodawca w spornym okresie nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach wymienionej w wykazie A, w szczególności w dziale III poz. 75 załącznika do powołanego rozporządzenia. Brak zaliczenia wnioskodawcy okresu zatrudnienia od 17 listopada 1975 r. do 14 lipca 1984 r. w (...) Fabryce (...) do stażu szczególnego skutkuje stwierdzeniem, że nie legitymuje się on na dzień 1 stycznia 1999r. co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach. Jak trafnie bowiem wskazał Sąd Okręgowy, nawet doliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów nieskładkowych przypadających po dniu 14 listopada 1991r. (w łącznej ilości 10 miesięcy i 11 dni), łącznie z uwzględnionym przez organ rentowy okresem 13 lat 7 miesięcy i 19 dni, nie daje – na dzień 1 stycznia 1999r. - wymaganych 15 lat, a tylko okres 14 lat i 6 miesięcy.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.